Zbornik sudske prakse

PRESUDA OPĆEG SUDA (sedmo prošireno vijeće)

23. srpnja 2025.*

„Zajednička ribarstvena politika – Rezolucija IOTC-a o upravljanju uređajima za privlačenje ribe – Prigovor Komisije – Odbacivanje zahtjeva za interno preispitivanje – Članak 10. stavak 1. Uredbe (EZ) br. 1367/2006 – Akt koji može podlijegati zahtjevu za interno preispitivanje – Pojam ‚odredbe koje mogu biti u suprotnosti s pravom zaštite okoliša' – Članak 2. stavak 1. točka (f) Uredbe br. 1367/2006"

U predmetu T-1049/23,

Bloom, sa sjedištem u Parizu (Francuska), kojeg zastupa F. Lafforgue, odvjetnik,

tužitelj,

kojeg podupire

Blue Marine Foundation, sa sjedištem u Londonu (Ujedinjena Kraljevina), kojeg zastupaju P. de Bandt i C. Binet, odvjetnici,

intervenijent,

protiv

Europske komisije, koju zastupaju A. Dawes, B. Hofstötter i D. Milanowska, u svojstvu agenata,

tuženika,

koju podupire

Kraljevina Španjolska, koju zastupaju A. Pérez-Zurita Gutiérrez i A. Gavela Llopis, u svojstvu agenata,

i

Francuska Republika, koju zastupaju B. Fodda, M. de Lisi, B. Travard i P. Chansou, u svojstvu agenata,

intervenijenti,

OPĆI SUD (sedmo prošireno vijeće),

* Jezik postupka: francuski

u sastavu: K. Kowalik-Bańczyk, predsjednica, E. Buttigieg, G. Hesse (izvjestitelj), I. Dimitrakopoulos i B. Ricziová, suci,

tajnik: P. Nuñez Ruiz, administratorica,

uzimajući u obzir pisani dio postupka,

nakon rasprave održane 13. veljače 2025.

donosi sljedeću

Presudu

1 Svojom tužbom na temelju članka 263. UFEU-a tužitelj, udruga Bloom, zahtijeva poništenje Odluke Europske komisije od 30. kolovoza 2023. kojom se kao nedopušten odbacuje njezin zahtjev za interno preispitivanje od 11. svibnja 2023. u vezi s odlukom Komisije o prigovoru na Rezoluciju 23/02 Komisije za tunu u Indijskom oceanu (IOTC) o upravljanju uređajima za privlačenje ribe (u daljnjem tekstu: FAD uređaji) u području nadležnosti IOTC-a (u daljnjem tekstu: pobijana odluka).

Okolnosti spora

2 Tužitelj je nevladina organizacija (NVO) čija je misija doprinositi očuvanju morske bioraznolikosti i morskih staništa.

3 IOTC je međunarodna organizacija s misijom očuvanja resursa tune u Indijskom oceanu čija je Europska unija ugovorna stranka na temelju Odluke Vijeća 95/399/EZ od 18. rujna 1995. o pristupanju Zajednice Sporazumu o osnivanju Komisije za tunu u Indijskom oceanu [IOTC] (SL 1995., L 236, str. 24.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 4., svezak 9., str. 35.).

4 Na temelju članka IX. stavka 1. Sporazuma o osnivanju [IOTC-a] (SL 1995., L 236, str. 25.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 4., svezak 9., str. 36.) ona „može [...] dvotrećinskom većinom članica [...] donijeti mjere očuvanja i gospodarenja koje su obvezujuće za članove [IOTC-a]”.

5 Članak IX. stavak 5. Sporazuma o osnivanju [IOTC-a] predviđa:

„Svaka članica [IOTC-a] može u roku od 120 dana od navedenog datuma, ili u nekom drugom roku koji [...] odredi [IOTC], uložiti prigovor na mjeru očuvanja i gospodarenja koja je donesena u skladu sa stavkom 1. Za članicu [IOTC-a] koja je podnijela prigovor na mjeru ona nije obvezujuća. Svaka druga članica [IOTC-a] isto tako može uložiti prigovor u daljnjem razdoblju od 60 dana od isteka roka od 120 dana [...]”

6 Članak IX. stavak 6. navedenog Sporazuma o osnivanju [IOTC-a] glasi:

„Ako više od trećine članica [IOTC-a] uloži prigovor na mjeru donesenu u skladu sa stavkom 1., ta mjera nije obvezujuća za ostale članice; međutim to ne sprečava te članice ili neke od njih da primjene tu mjeru”.

7 Odlukom Vijeća (EU) 2019/860 od 14. svibnja 2019. o stajalištu koje treba zauzeti u ime Europske unije u okviru [IOTC-a] te o stavljanju izvan snage Odluke od 19. svibnja 2014. o utvrđivanju stajališta koje treba zauzeti u ime Unije u okviru IOTC-a (SL 2019., L 140, str. 33.) određeno je stajalište koje Unija treba zauzeti u okviru IOTC-a za razdoblje 2019. – 2023. Prilog I. Odluci 2019/860 sadržava „načela” i „smjernice”. Na temelju članka 2. točke (f) tog priloga Unija nastoji, prema potrebi, podupirati donošenje mjera od strane IOTC-a za kontrolu uporabe uređaja za privlačenje ribe (FAD uređaji), osobito radi poboljšanja prikupljanja podataka, kvantificiranja i praćenja uporabe FAD uređaja, smanjenja posljedica na osjetljive stokove tune, ublažavanja njihovih potencijalnih posljedica na ciljne i neciljne vrste te na ekosustav.

8 Prilogom II. Odluci 2019/860 određen je postupak koji se primjenjuje radi godišnjeg usklađivanja stajališta Unije i predviđa:

„Prije svakog sastanka IOTC-a, kada se to tijelo pozove na donošenje odluka koje proizvode pravne učinke za Uniju, poduzimaju se potrebni koraci kako bi se u stajalištu koje u ime Unije treba iznijeti uzele u obzir najnovije znanstvene i druge relevantne informacije dostavljene Komisiji, u skladu s načelima i smjernicama utvrđenima u Prilogu I.

U tu svrhu i na temelju tih podataka Komisija Vijeću pravovremeno prije svakog sastanka IOTC-a dostavlja pisani dokument u kojem se utvrđuju pojedinosti predloženog usklađivanja stajališta Unije za raspravu i prihvaćanje pojedinosti stajališta koje treba iznijeti u ime Unije.

Ako na sastanku IOTC-a ili na licu mjesta nije moguće postići dogovor kako bi se u stajalištu Unije uzeli u obzir novi elementi, pitanje se upućuje Vijeću ili njegovim pripremnim tijelima.”

9 Na svojoj šestoj izvanrednoj sjednici održanoj od 3. to 5. veljače 2023. IOTC je donio Rezoluciju 23/02 o upravljanju FAD uređajima. FAD uređaji su plutajući umjetni sustavi koji omogućuju privlačenje ribe kako bi se olakšalo ribarstvo. Navedenom rezolucijom bilo je predviđeno, među ostalim, postupno smanjenje broja plovećih FAD uređaja odobrenih po brodu, uspostava registra plovećih FAD uređaja kako bi se povećala transparentnost i praćenje tih uređaja te zabrana plovećih FAD uređaja u Indijskom oceanu tijekom 72 dana svake godine.

10 Prema drugoj uvodnoj izjavi Rezolucije br. 23/02 članci 5. i 6. Sporazuma o provedbi odredaba Konvencije Ujedinjenih naroda o pravu mora od 10. prosinca 1982. koje se odnose na očuvanje i gospodarenje ribljim naseljima koji se pojavljuju unutar isključivih gospodarskih pojaseva i u područjima izvan i u blizini isključivih gospodarskih pojaseva (pogranični riblji stokovi) i vrlo migratorni stokovi (SL 1998., L 189., str. 17.) zahtijevaju od država da primjenjuju načelo opreznosti na očuvanje, gospodarenje i iskorištavanje ribljih naselja vrlo migratornih vrsta riba s ciljem zaštite živih bogatstava mora i očuvanja morskog okoliša.

11 Prema trećoj uvodnoj izjavi Rezolucije br. 23/02, u okviru primjene načela opreznosti članak 6. sporazuma spomenutog u točki 10. ove presude zahtijeva od država da budu opreznije kada im nedostaje podataka ili su informacije nesigurne ili nepotpune i zabranjuje korištenje nedostatka odgovarajućih znanstvenih informacija kao razloga za odgađanje ili neprimjenu mjera očuvanja i gospodarenja.

12 Dana 11. travnja 2023. Komisija je u ime Unije podnijela prigovor u smislu članka IX. stavka 5. Sporazuma o osnivanju [IOTC-a] protiv Rezolucije br. 23/02 (u daljnjem tekstu: sporni prigovor) (vidjeti točku 5. ove presude). Navodi u dopisu s obrazloženjem, u biti, da je provedba navedene

rezolucije neproporcionalan teret za flote plovila s okružujućom mrežom plivaricom ili čak da je ta provedba praktički nemoguća. Usto, mjere u toj rezoluciji nisu potkrijepljene znanstvenim dokazima.

13 Deset drugih članica IOTC-a podnijelo je prigovore protiv Rezolucije br. 23/02 u rokovima koji su predviđeni člankom IX. stavkom 5. Sporazuma o osnivanju [IOTC-a]. Prema tome, ta rezolucija nije postala obvezujuća na temelju stavka 6. istog članka (vidjeti točke 5. i 6. ove presude).

14 Dana 11. svibnja 2023. tužitelj je Komisiji podnio zahtjev za interno preispitivanje spornog prigovora na temelju članka 10. Uredbe (EZ) br. 1367/2006 Europskog parlamenta i Vijeća od 6. rujna 2006. o primjeni odredaba Aarhuške konvencije o pristupu informacijama, sudjelovanju javnosti u odlučivanju i pristupu pravosuđu u pitanjima okoliša na institucije i tijela Unije (SL 2006., L 264, str. 13.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 15., svezak 20., str. 29.), kako je izmijenjena Uredbom (EU) 2021/1767 Europskog parlamenta i Vijeća od 6. listopada 2021. (SL 2021., L 356, str. 1.) (u daljnjem tekstu: Aarhuška uredba).

15 Pobijanom odlukom Komisija je kao nedopušten odbacila zahtjev za preispitivanje koji je tužitelj podnio, i to zbog razloga da sporni prigovor nije „upravni akt” u smislu članka 2. stavka 1. točke (g) Aarhuške uredbe s obzirom na to da taj prigovor ne sadržava nikakvu odredbu koja može biti u suprotnosti s pravom zaštite okoliša kako je definirano u članku 2. stavku 1. točki (f) navedene uredbe. Podnošenje spornog prigovora na donošenje novih pravila u okviru IOTC-a ne dovodi ni do kakva negativnog učinka na ciljeve Unijine politike u području zaštite okoliša.

Zahtjevi stranaka

16 Tužitelj, kojeg podupire zaklada Blue Marine Foundation, zahtijeva od Općeg suda da:

– poništi pobijanu odluku;

– naloži Komisiji snošenje troškova.

17 Komisija, koju podupiru Kraljevina Španjolska i Francuska Republika, od Općeg suda zahtijeva da:

– odbije tužbu;

– naloži tužitelju snošenje troškova.

Pravo

18 U prilog tužbi tužitelj ističe tri tužbena razloga. Prvi tužbeni razlog temelji se, u biti, na povredi članka 2. stavka 1. točke (f) Aarhuške uredbe. Drugi tužbeni razlog temelji se na povredi načela opreznosti. Treći tužbeni razlog temelji se na povredi Uredbe Vijeća (EZ) br. 1224/2009 od 20. studenoga 2009. o uspostavi sustava kontrole Zajednice za osiguranje sukladnosti s pravilima zajedničke ribarstvene politike, o izmjeni uredbi (EZ) br. 847/96, (EZ) br. 2371/2002, (EZ) br. 811/2004, (EZ) br. 768/2005, (EZ) br. 2115/2005, (EZ) br. 2166/2005, (EZ) br. 388/2006, (EZ) br. 509/2007, (EZ) br. 676/2007, (EZ) br. 1098/2007, (EZ) br. 1300/2008, (EZ) br. 1342/2008 i o stavljanju izvan snage uredbi (EEZ) br. 2847/93, (EZ) br. 1627/94 i (EZ) br. 1966/2006 (SL 2009., L 343, str. 1.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 4., svezak 1., str. 113. i ispravci SL 2015., L 149, str. 23. i SL, L 2023/90046).

19 U okviru prvog tužbenog razloga tužitelj, kojeg podupire zaklada Blue Marine Foundation, tvrdi, u biti, da je Komisija pogrešno odbacila kao nedopušten njegov zahtjev za preispitivanje spornog prigovora zbog razloga da taj potonji sadržava „odredbe koje mogu biti u suprotnosti s pravom zaštite okoliša" u smislu članka 2. stavka 1. točke (g) Aarhuške uredbe. Naime, spornim prigovorom krši se, s jedne strane, načelo opreznosti i, s druge strane, Uredba br. 1224/2009. Takve povrede čine povrede prava zaštite okoliša Unije neovisno o provedbi Rezolucije br. 23/02 u pravnom poretku Unije.

20 Komisija, koju podupiru Kraljevina Španjolska i Francuska Republika, osporava tužiteljevu argumentaciju. Tvrdi, prije svega, da je prvi tužbeni razlog nedopušten s obzirom na to da općenito upućuje na zahtjev za preispitivanje. Dakle, on ne sadržava bitne činjenične i pravne elemente na kojima se zasniva. Podredno tvrdi da prvi tužbeni razlog nije osnovan. Naime, tužitelj nije dokazao na koji bi način sporni prigovor mogao imati negativan učinak na ostvarivanje ciljeva Unijine politike u području zaštite okoliša utvrđenih u članku 191. UFEU-a.

21 U tom pogledu Komisija naglašava da odluka o podnošenju prigovora na donošenje novih pravila IOTC-a, uz istodobni nastavak poštovanja postojećeg pravnog okvira Unije, ne može dovesti do negativnih učinaka na ciljeve Unijine politike u području zaštite okoliša te se njome kao takvom ne može prekršiti pravo zaštite okoliša u smislu članka 2. stavka 1. točke (f) Aarhuške uredbe.

Dopuštenost prvog tužbenog razloga

22 Što se tiče dopuštenosti prvog tužbenog razloga, Komisija bez posebnog obrazloženja smatra da tužitelj samo ponavlja osnove za svoj zahtjev za interno preispitivanje.

23 U tom pogledu, valja podsjetiti na to da u skladu s člankom 76. točkom (d) Poslovnika Općeg suda, svaka tužba mora sadržavati naznaku predmeta spora i sažeti prikaz tužbenih razloga te da ta naznaka mora biti dovoljno jasna i precizna kako bi se tuženiku omogućilo da pripremi svoju obranu, a Općem sudu da provede nadzor, ovisno o slučaju, bez drugih pomoćnih informacija (presuda od 7. ožujka 2017., United Parcel Service/Komisija, T-194/13, EU:T:2017:144, t. 191.).

24 Također treba podsjetiti na to da je, kako bi tužba pred Općim sudom bila dopuštena, osobito nužno da bitni činjenični i pravni elementi na kojima se ona temelji – makar i u sumarnom obliku, ali na suvisao i razumljiv način – proizlaze iz samog njezina teksta. Iako jest točno da se njezin tekst može u određenim točkama poduprijeti i nadopuniti upućivanjem na određene dijelove akata koji su joj priloženi, općenito upućivanje na druge tekstove, pa makar i bili priloženi tužbi, ne može ispraviti nepostojanje nužnih elemenata pravne argumentacije, koje – na temelju prethodno navedenih odredaba – tužba mora sadržavati (vidjeti presudu od 7. ožujka 2017., United Parcel Service/Komisija, T-194/13, EU:T:2017:144, t. 192. i navedenu sudsku praksu).

25 U ovom slučaju, na temelju tumačenja točaka 48. do 51. tužbe, koje se odnosi na prvi tužbeni razlog, kao i njezinih točaka 42. do 47., koje se odnose na pojam „odredbe koje mogu biti u suprotnosti s pravom zaštite okoliša", mora se utvrditi da se činjenični i pravni elementi na kojima tužitelj zasniva svoju argumentaciju, a kako je sažeta u točki 19. ove presude, mogu odmah shvatiti s obzirom na tekst same tužbe i to iako tužitelj upućuje na svoj zahtjev za interno preispitivanje te svoj drugi i treći tužbeni razlog kako bi dokazao da se spornim prigovorom krše načelo opreznosti i Uredba br. 1224/2009.

26 Iz prethodnih razmatranja proizlazi da je, suprotno onomu što Komisija tvrdi, prvi tužbeni razlog dopušten s obzirom na zahtjeve iz članka 76. točke (d) Poslovnika.

Osnovanost prvog tužbenog razloga

27 Na temelju članka 10. stavka 1. Aarhuške uredbe svaka nevladina organizacija ili drugi pripadnici javnosti koji ispunjavaju kriterije iz članka 11. te uredbe imaju pravo podnijeti zahtjev za interno preispitivanje instituciji ili tijelu Unije koje je donijelo upravni akt ili, u slučaju navodnog upravnog propusta, koje je trebalo donijeti takav akt, na osnovi toga da je takav akt ili propust u suprotnosti s pravom zaštite okoliša u smislu članka 2. stavka 1. točke (f) navedene uredbe. Taj se zahtjev mora podnijeti u pisanom obliku u roku od najviše osam tjedana od donošenja, priopćavanja ili objave upravnog akta, ovisno o tome što je najkasnije, odnosno, u slučaju navodnog upravnog propusta, u roku od osam tjedana od dana kad je upravni akt trebao biti donesen. U navedenom zahtjevu navode se osnove za preispitivanje.

28 Članak 2. stavak 1. točka (g) Aarhuške uredbe definira pojam „upravni akt” u svrhu navedene uredbe kao „svaki nezakonodavni akt koji je donijela institucija ili tijelo Unije, koji ima pravne i vanjske učinke te sadržava odredbe koje mogu biti u suprotnosti s pravom zaštite okoliša u smislu članka 2. stavka 1. točke (f)”.

29 U skladu s člankom 2. stavkom 1. točkom (f) Aarhuške uredbe, pojam „pravo zaštite okoliša” odgovara „zakonodavstv[u] Unije, bez obzira na njegovu pravnu osnovu, koje doprinosi provođenju ciljeva politike zaštite okoliša Unije utvrđenih u UFEU-u, a to su očuvanje, zaštita i poboljšanje kvalitete okoliša, zaštita zdravlja ljudi, razborita i racionalna uporaba prirodnih resursa te promicanje mjera na međunarodnoj razini radi rješavanja regionalnih i globalnih problema vezanih uz okoliš”.

30 U tim okolnostima dopuštenost zahtjeva za interno preispitivanje zapravo je uvjetovano postojanjem upravnog akta ili upravnog propusta koji može biti u suprotnosti s pravom zaštite okoliša u smislu Aarhuške uredbe (rješenje od 6. lipnja 2024., Asociația pentru Energie Curată și Combaterea Schimbărilor Climatice/Vijeće, T-1151/23, neobjavljeno, EU:T:2024:391, t. 12.).

31 S obzirom na ta razmatranja valja ispitati tužiteljeve argumente i utvrditi je li Komisija mogla odbaciti kao nedopušten zahtjev za preispitivanje spornog prigovora zbog razloga da potonji ne sadržava „odredbe koje mogu biti u suprotnosti s pravom zaštite okoliša” u smislu članka 2. stavka 1. točke (g) Aarhuške uredbe.

32 U ovom slučaju Komisija je istaknula u pobijanoj odluci da je samo podnijela prigovor u skladu s člankom IX. stavkom 5. Sporazuma o osnivanju [IOTC-a]. Ta je radnja imala za posljedicu to da Rezolucija br. 23/02 ne obvezuje Uniju tako da ona nije bila dužna provesti tu rezoluciju u svojem pravnom poretku.

33 Tako Komisija smatra „da podnošenje prigovora na donošenje novih pravila, uz istodobni nastavak poštovanja postojećeg pravnog okvira Unije, uključujući Unijino pravo u području zaštite okoliša, ne dovodi do negativnih učinaka na ciljeve Unijine politike u području zaštite okoliša te se njime kao takvim ne može prekršiti pravo zaštite okoliša u smislu članka 2. stavka 1. točke (f) Aarhuške uredbe (točka 2.1. pobijane odluke).

34 Valja istaknuti, najprije, da Komisija nije odbila zahtjev za preispitivanje kao neosnovan zbog razloga što sporni prigovor ne bi bio suprotan pravu zaštite okoliša, nego ga je odbacila kao „nedopušten” zato što taj prigovor ne sadržava nikakvu „odredbu koja može biti u suprotnosti s pravom zaštite okoliša” u smislu članka 2. stavka 1. točke (f) Aarhuške uredbe i što slijedom toga on nije „upravni akt” u smislu članka 2. stavka 1. točke (g) iste uredbe.

35 U tom pogledu valja istaknuti da upravni akti koji mogu biti predmet zahtjeva za interno preispitivanje na temelju članka 10. Aarhuške uredbe jesu u skladu s člankom 2. stavkom 1. točkom (g) te uredbe nezakonodavni akti koje su donijeli institucija ili tijelo Unije, koji imaju pravne i vanjske učinke te sadržavaju odredbe koje mogu biti u suprotnosti s pravom zaštite okoliša u smislu članka 2. stavka 1. točke (f) te uredbe.

36 U ovom je slučaju zahtjev za preispitivanje koji je tužitelj podnio Komisija smatrala nedopuštenim samo zato što se ne odnosi na akt koji sadržava odredbe koje mogu biti u suprotnosti s pravom zaštite okoliša. Valja, dakle, istaknuti da Komisija nije odbacila zahtjev za interno preispitivanje kao nedopušten stoga što druge pretpostavke koje su obuhvaćene člankom 10. stavkom 1. Aarhuške uredbe u pogledu pojma takvih zahtjeva ili proizlaze iz članka 2. stavka 1. točke (g) Aarhuške uredbe u odnosu na pojam „upravni akt” nisu ispunjene u ovom slučaju.

37 Što se tiče pitanja je li se zahtjev za preispitivanje o kojemu je riječ odnosio na akt koji može biti u suprotnosti s Unijinim pravom zaštite okoliša, valja podsjetiti na to da je prema uvodnoj izjavi 10. Uredbe 2021/1767 pri ocjeni toga sadržava li upravni akt odredbe koje bi, zbog svojih učinaka, mogle biti u suprotnosti s pravom zaštite okoliša, potrebno razmotriti mogu li takve odredbe imati negativan učinak na postizanje ciljeva politike Unije u području okoliša utvrđene u članku 191. UFEU-a, koji obuhvaćaju „razborito[...] i racionalno[...] korištenj[e] prirodnih bogatstava” i „promicanj[e] mjera na međunarodnoj razini za rješavanje regionalnih, odnosno svjetskih problema okoliša”.

38 U svojem zahtjevu za preispitivanje tužitelj, kojeg je već tijekom te upravne faze podupirala zaklada Blue Marine Foundation, ističe da je sporni prigovor mogao biti u suprotnosti s načelom opreznosti utvrđenim u članku 191. UFEU-a. Usto i konkretnije, spornim prigovorom krši se članak 2. stavak 2. Uredbe (EU) br. 1380/2013 Europskog parlamenta i Vijeća od 11. prosinca 2013. o zajedničkoj ribarstvenoj politici, izmjeni uredaba Vijeća (EZ) br. 1954/2003 i (EZ) br. 1224/2009 i stavljanju izvan snage uredaba (EZ) br. 2371/2002 i (EZ) br. 639/2004 i Odluke Vijeća 2004/585/EZ (SL 2013., L 354, str. 22. i ispravak SL 2018., L 44, str. 9.), koji definira ciljeve zajedničke ribarstvene politike (ZRP), a to je, među ostalim, da „ZRP primjenjuje predostrožni pristup upravljanju ribarstvom i nastoji osigurati da iskorištavanje živih morskih bioloških resursa obnavlja i održava populacije izlovljavanih vrsta iznad razina koje mogu osigurati najviši održivi prinos”.

39 Tužitelj smatra da je sporni prigovor također bio nespojiv s Uredbom br. 1224/2009 koja se odnosi na kontrolu u vezi sa ZRP-om. Tužitelj naglašava u tom pogledu da članak 14. stavak 3. te uredbe predviđa da „[k]od procjena koje su navedene u očevidniku o ribolovu i koje se odnose na kilograme ribe zadržane na plovilu, dopušteno odstupanje iznosi 10 % za sve vrste”. Tužitelj smatra da masovna upotreba FAD uređaja od strane francuskih i španjolskih flota u Indijskom oceanu radi lova tune doprinosi prekoračenju procjena u tom smislu.

40 Iz toga proizlazi da se osnove za preispitivanje koje je tužitelj iznio u svojem zahtjevu za preispitivanje odnose na moguće povrede konkretnih odredaba prava zaštite okoliša u kojima je utvrđeno, među ostalim, načelo opreznosti u području ZRP-a.

41 U tom se pogledu mora istaknuti, kao što to proizlazi osobito iz točaka 10. i 11. ove presude, da je u drugoj i trećoj uvodnoj izjavi Rezolucije br. 23/02 kao cilj navedeno očuvanje ribljih stokova.

42 Tako se podnošenjem spornog prigovora Unija aktivno usprotivila donošenju mjera za povećanu zaštitu određenih ribljih stokova. Konkretno, učinak navedenog prigovora bio je taj da Unija nije bila dužna uspostaviti i provesti u svojem pravnom poretku mjere predviđene Rezolucijom br. 23/02.

43 Slijedom navedenog i suprotno onomu što je Komisija istaknula u pobijanoj odluci te iako sporni prigovor nije doveo ni do kakve izmjene stanja Unijina prava zaštite okoliša, on je mogao proizvesti negativne učinke na ostvarenje ciljeva Unijine politike u području zaštite okoliša utvrđenih u članku 191. UFEU-a.

44 U tom kontekstu valja istaknuti da iz uvodne izjave 11. Aarhuške uredbe proizlazi da čak i propust može biti predmet zahtjeva za preispitivanje iako po definiciji u slučaju postojanja takvog propusta ne postoji nikakva izmjena Unijina prava zaštite okoliša.

45 U tim okolnostima Komisija je pogrešno odbacila kao nedopušten tužiteljev zahtjev za preispitivanje zbog razloga navedenog u pobijanoj odluci, a da nije meritorno ispitala jesu li razlozi za preispitivanje koje je tužitelj iznio mogli izazvati ozbiljne, to jest bitne dvojbe u pogledu ocjene prava zaštite okoliša koju su dali institucija ili tijelo Unije prilikom podnošenja spornog prigovora (vidjeti u tom smislu presude od 12. rujna 2019., TestBioTech i dr./Komisija, C-82/17 P, EU:C:2019:719, t. 69. i od 6. listopada 2021., ClientEarth/Komisija, C-458/19 P, EU:C:2021:802, t. 60.).

46 Posljedično valja prihvatiti prvi tužbeni razlog i poništiti pobijanu odluku, a da nije potrebno ispitati drugi i treći tužbeni razlog.

Troškovi

47 U skladu s člankom 134. stavkom 1. Poslovnika, stranka koja ne uspije u postupku dužna je, na zahtjev protivne stranke, snositi troškove. Budući da Komisija nije uspjela u postupku, valja joj naložiti snošenje vlastitih i tužiteljevih troškova, sukladno zahtjevu tužitelja.

48 Na temelju članka 138. stavka 1. Poslovnika, države članice i institucije koje su intervenirale u postupak snose vlastite troškove. Stoga će Kraljevina Španjolska i Francuska Republika snositi vlastite troškove.

49 Na temelju članka 138. stavka 3. Poslovnika, Opći sud može odlučiti da intervenijent koji nije jedan od nabrojenih u stavcima 1. i 2. tog članka snosi vlastite troškove. Zaklada Blue Marine Foundation, koja je intervenirala u potporu tužiteljevu zahtjevu, snosit će vlastite troškove s obzirom na to da nije zahtijevala da se Komisiji naloži snošenje troškova.

Slijedom navedenog,

OPĆI SUD (sedmo prošireno vijeće)

proglašava i presuđuje:

1. **Poništava se Odluka Europske komisije koja je udruzi Bloom priopćena dopisom od 30. kolovoza 2023. pod brojem Ares (2023) 5917994 i kojom se kao nedopušten odbacuje njezin zahtjev za interno preispitivanje dopisa Komisije o prigovoru na Rezoluciju br. 23/02 o upravljanju uređajima za privlačenje ribe u području nadležnosti Komisije za tunu u Indijskom oceanu.**

2. **Komisija će snositi vlastite troškove i troškove udruge Bloom.**

3. **Kraljevina Španjolska, Francuska Republika i zaklada Blue Marine Foundation snosit će vlastite troškove.**

Kowalik-Bańczyk Buttigieg Hesse

Dimitrakopoulos Ricziová

Objavljena na javnoj raspravi u Luxembourgu 23. srpnja 2025.

Potpisi